

Povinná Anna H., majitelka domu č. p. 230 v Ch., navrhla, aby jí byl podle vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. povolen odklad dražby uvedeného domu na dobu po 30. červnu 1938, protože prý její manžel Jan H. jest nezaměstnaným ve smyslu § 12 řeč. vlád. nař. **E x e k u č n í s o u d** zjistiv konaným šetřením, že manžel povinné nemůže již po dlouhou dobu skoro vůbec vykonávat svou truhlářskou živnost pro špatné hospodářské poměry, že nemá zakázek a že není schopný soutěže, ježto pro nemajetnost není s to si opatřiti potřebné stroje, a že vykonává jen zcela ojedinele menší opravy, takže mu byla předepsána za rok 1935 výdělková daň toliko z částky 1.200 Kč, uznal podle návrhu. **R e k u r s n í s o u d** zamítl návrh na odklad. **D ů v o d y**: Povinná by podle vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. mohla žádati za odklad dražby jen tehdy, kdyby byl její manžel nezaměstnaný ve smyslu § 12, odst. 1 nebo 2, dotč. vlád. nař. Podmínky prvního odstavce uvedeného předpisu povinná ani netvrdí, předpoklad druhého odstavce, na nějž se povinná odvolává, není však splněn, ježto se podle zjištění prvního soudu manžel povinné nevzdal své výdělečné činnosti truhlářské úplně, nýbrž ji vykonává dále, třebaže jen v nepatrném rozsahu. Poněvadž se však podle § 12, odst. 2, řeč. vlád. nař. vyžaduje úplné vzdání se výdělečné činnosti, schází v souzeném případě právě uvedený zákonný předpoklad, a bylo proto návrh na odklad dražebního řízení zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y

Rekursní soud správně vyložil ustanovení § 12, odst. 2, vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n., odepřel-li povolení odkladu exekuce proto, že tu není splněn předpoklad řečeným vlád. nařízením stanovený, že se totiž manžel dlužnice Jan H., s kterým ona žije ve společné domácnosti, ve skutečnosti nevzdal své výdělečné činnosti. Neboť bylo zjištěno, že Jan H. koná dále práce ve svém oboru truhlářském, byť i jen občas a příležitostně, a nezáleží podle uvedeného vládního nařízení na tom, zda z nich má příjem větší či menší.

Čís. 16273.

Z předpisu § 21 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. nelze dovoditi, že rekursní soud má z úřadu přihlížeti k tomu, že vymáhající věřitel s právem na oddělené uspokojení (§ 13 vyr. ř.) v návrhu na povolení exekuce nucenou dražbou podaném za zemědělského vyrovnacího řízení netvrdil, že upomínal dlužníky způsobem uvedeným v § 20 vlád. nař. č. 250/1935 o zaplacení splátek podle § 21, odst. 1, vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 2. září 1937, R I 869/37.)

O jmění povinných Albína a Františky W-ových, rolníků v K. H., bylo zahájeno usnesením krajského soudu v M. ze dne 23. března 1937 pod Kv 95/37 zemědělské vyrovnací řízení a zahájení to bylo na jejich

usedlosti č. p. 129, zapsané ve vložce č. 130 kat. území K. H., poznamenáno. Po zahájení uvedeného vyrovnacího řízení navrhla vymáhající věřitelka povolení exekuce nucenou dražbou dotčené usedlosti pro pohledávku na nemovitosti té knihovně zajištěnou. Exekuční soud povolil navrženou exekuci. Rekursní soud zamítl návrh. Důvody: Podle § 12, odst. 1, vyr. ř. nelze po zahájení vyrovnacího řízení proti dlužníkovi povolit exekuce pro pohledávky, které nemají přednostního práva. Tím ovšem nejsou podle § 13, odst. 1, vyr. ř. dotčena práva na oddělené uspokojení, nabytá před zahájením vyrovnacího řízení. Podle obsahu exekučního titulu jest vymáhaná pohledávka 40.000 Kč s přísl. zajištěna zástavním právem na nemovitosti č. p. 129 ve vložce č. 130 pozemkové knihy kat. území H. K. pod C 41, 44 a 54. Nebylo proto právo příslušící vymáhající věřitelce stran právě uvedené pohledávky na oddělené uspokojení z usedlosti zavazené pro vymáhanou pohledávku dotčeno zahájením vyrovnacího řízení a nepřekáželo by tedy nic povolení navržené exekuce, kdyby tu — jako jest tomu v souzené věci — nešlo o zemědělské vyrovnací řízení. Podle § 21 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. nemohou býti pohledávky, zajištěné zástavním právem ve veřejných knihách na nemovitostech zemědělského podniku náležitých dlužníku, po zahájení zemědělského vyrovnacího řízení až do doby, do které má býti vyrovnání splněno, z nemovitosti vymáhány, arci jen za té podmínky, že dlužník platí řádně splátky, k nimž je zavázán, počítajíc v to splátky podle vlád. nař. č. 250/1935 Sb. z. a n., dále náležité úroky s vedlejší plněním, a dokud jsou řádně plněny ostatní závazky, které dlužník se zřetelem na pohledávku na sebe vzal. Je-li tu splněna dotčená podmínka, lze takováto zástavní práva realizovati i za zemědělského vyrovnacího řízení bez omezení. Vymáhající věřitelka ovšem v té příčině v exekučním návrhu tvrdila, že povinná na vymáhanou pohledávku dosud zcela nic nezaplatila, avšak její údaj nelze pokládati za dostačující pro to, že povinní nevyhověli své platební povinnosti podle § 13 vlád. nař. č. 250/1935 v doslovu čl. I. vlád. nař. č. 258/1936 Sb. z. a n. Schází totiž ještě údaj vymáhající věřitelky, že se v souzeném případě zachovala vůči dlužníkům podle § 20 vlád. nař. č. 250/1935 Sb. z. a n. Bylo proto vyhověti rekursu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody :

Jde o to, zda povolení navržené exekuce nucenou dražbou nemovitostí patřící dlužníkům bylo za zemědělského vyrovnacího řízení hledíc na § 21 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. právně možné, neboť o tom, že tu jde o právo na oddělené uspokojení podle § 13 všeobecného vyrovnacího řádu, nedotčené v souzeném případě, co se týká přípustnosti exekuce, ani předpisem § 9 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n., není již sporu a ani rekursní soud s uvedených hledisek neshledal důvodu, proč by exekuce povolena býti neměla. Rekursní soud byl toho názoru, že z návrhu na povolení exekuce neplyne, zda vymáhající věřitelka upo-

mínala dlužníky způsobem v § 20 vlád. nař. č. 250/1935 Sb. z. a n. uvedeným o zaplacení splátek podle § 21, odst. 1, vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. Avšak rekursní soud neměl příčiny, aby se tou otázkou obíral. Neboť dlužníci ve svém rekursu proti povolení exekuce nena-
mítali, že nebyli upomenuti o zaplacení podle § 20 vlád. nař. č. 250/1935 Sb. z. a n., ani netvrdili, že splnili podmínky stanovené v § 21, odst. 1, vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. Rekursní soud měl se proto omeziti na výslovné námitky v rekursu vytkené, jež však v uvedeném vládním nařízení nemají opory. Z ustanovení § 21 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. nelze dovoditi, že by bylo k takovému nedostatku návrhu vymáhající věřitelka, jaký shledal rekursní soud, přihlížeti z úřadu. Je-
likož dovolací stěžovatelka právem vytýká, že rekursní vývody dlužníků v naznačeném směru nedávaly podnět k změně usnesení povolujícího exekuci, bylo dovolacímu rekursu vyhověno a obnoveno usnesení prvního soudu.

Čís. 16274.

Netrval-li správce konkursní podstaty z jakéhokoli důvodu před zrušením konkursu na zaplacení nebo na zajištění svých nároků na náhradu hotových výdajů a na odměnu za námahu, pozbyla jeho pohledávka zrušením konkursu povahy pohledávky za podstatou (§§ 49, 50 konk. ř.). Požadavku správce konkursní podstaty, aby jeho pohledávka za podstatou byla podle § 150 konk. ř. zaplacena, nelze přiznati postavení výhodnější než obdobným nárokům ostatních věřitelů za podstatou.

(Rozh. ze dne 2. září 1937, R II 315/37.)

Exekuční soud rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost povinného Pavla L., nepřikázal nic na pohledávku 91.130 Kč, kterou Dr. Ondřej H., bývalý správce konkursní podstaty Pavla L., přihlásil v přednostním pořadí (§ 216 č. 1 ex. ř.) jako nedoplatek konkursních útrat prisouzených mu za běžnou správu pravoplatným usnesením ze dne 13. listopadu 1934 v konkursu K 32/32 prohlášeném na jmění povinného a zrušeném pravoplatným usnesením podle § 159 konk. ř. Rekursní soud nevyhověl rekursu. Důvody: Prvý soud zjistil, že konkurs zahájený o jmění povinného byl po nuceném vyrovnání usnesením ze dne 25. ledna 1936, č. j. D 32/32-54, zrušen. Zjištění to stěžovatel ani nenapadá. Zrušením konkursu však pozbyla stěžovatelova pohledávka povahy pohledávky za podstatou (viz rozh. nejv. soudu R I 268/36) a nebylo již možno přikázati ji z rozdělované podstaty v přednostním pořadí. Nezáleží na tom, že konkurs byl zrušen podle § 159 konk. ř. Odvolává-li se stěžovatel na ustanovení § 150 konk. ř., podle něhož pohledávky za podstatou musí býti buď zaplaceny, nebo zajištěny, bylo jeho věcí, aby na to v příčině své pohledávky naléhal při rozhodnutí o nuceném vyrovnání resp. při zrušení konkursu. Uvádí-li, že neodolal prosbám úpadcovým a souhlasil s nuceným vyrovnáním, maje za to, že převážná část jeho útrat jest